

Nyhedsbrev nr. 4 December 2004

Så er 2004 tæt på udløb, og vor forening FSR har været gennem det første års levetid.

Når jeg her ved årsskiftet spørger mig selv: Fik vi så noget ud af vore anstrengelser? Fik vi gjort en forskel? Hvis jeg selv skal give svaret, så må det blive et overbevisende Ja!

Vi tog initiativet til - og fik sammen med Rotary og Brand af 1848 Fond . færdiggjort restaureringen af skolen i Dubova således, at skolen nu er i stand til at uddanne unge mennesker - som ellers ikke havde mange chancer i tilværelsen - til at kunne bestride et job på den store tekstilfabrik i Orsova.

Vi har adopteret 16 af disse elever, som kommer fra hjem, hvor der ikke er ressourcer til at give dem de fornødenheder, der skal til for at kunne begå sig blandt andre mennesker. Vor forening giver disse elever 100 kr. hver måned til udgifter, der uvægerlig følger med ved at være "i lære".

Vi har skaffet midler til en skolebus ved hjælp fra Rotary og Brand af 1848 Fond. Den skal bruges til at transportere eleverne fra skolen til fabrikken i Orsova, hvor de jævnlig skal i praktik under uddannelsesforløbet. Bussen skal desuden anvendes til turistikørsel i området.

Vi har holdt vore to nødhjælpskasser ved lige med nødvendige pengemidler, så en akutoptået nødsituation for ubemidlede familier har kunnet afhjælpes.

Vi har formidlet månedlige beløb sendt ned til 45 familier, som er adopteret af medlemmer af vor forening.

Vi har været i Rumænien og personligt givet julegaver til adoptionsfamilierne (Se AaseKrüth Nielsens beretning om denne tur) I den forbindelse skal lyde en stor tak til Bitten og Steffen Hemmingsen for at have stillet vogn til rådighed for turen.

Vi har sendt en vogn af sted med ting og sager indsamlet blandt vore medlemmer. Denne gren af FSRs virksomhed har vi imidlertid måttet indstille af tidligere oplyste årsager. Vore rumænske venner bad os om at koncentrere vor hjælp i anden retning, hvilket vi har taget ad notam. SELVOM det desværre har givet anledning til undren og skuffelse hos nogle af vore medlemmer.

Vi har haft et godt og tillidsfuldt samarbejde med de personer, som er vor base på stedet i Dubova og Orsova. Vi har valgt at lytte til de ønsker og forslag, som disse mennesker har udtrykt overfor os, og vi håber, at I . kære medlemmer . vil forstå og bakke op om foreningens valgte måde at hjælpe rumænerne på.

ER DER NYE OPGAVER? Ja, så sandelig! Hospitalet i Orsova arbejder med et gammelt udslidt røntgenapparat. Det er så utidssvarende og ustabil, at vort bestyrelsesmedlem læge Lars Brincker, som har set det, betegner det som nærmest ubrugeligt. Staten har da nu også stillet et nyt røntgenapparat i udsigt på betingelse af, at hospitalet selv indretter lokaler til dette apparatur.

Lokalet skal specialindrettes med blykappe m.v. efter en række tekniske forskrifter. Dr. Lucian . sygehusdirektør og overlæge på hospitalet . har netop oplyst mig, at han vil skønne udgifterne hertil vil andrage 8-9000 EUR. et beløb, som hospitalet slet ikke har.

Her ser jeg en virkelig reel opgave for vor forening. Vi er da også begyndt at spare op til at kunne hjælpe hospitalet til at kunne få deres røntgenapparat installeret. Jeg vil arbejde af al kraft for, at vi kan nå målet om at skaffe de nødvendige penge.

Det er derfor mit håb - og min bøn til jer, kære medlemmer - hjælp os i vort fortsatte arbejde for at give vore rumænske venner en hverdag, som kan opleves som lidt mere tålelig og behagelig. Vi har vort på det tørre, lad os skønne på det! . Og lad os glædes over, at vi er i stand til at kunne bidrage til, at også andre (for vort vedkommende det område i Rumænien, som vi har udset til at være .vort. område) kan opnå blot nogenlunde rimelige kår.

Gunner Madsen

RIGTIG GODT NYTÅR! - OG PÅ FORHÅND TAK FOR DIT FORNYEDE MEDLEMSKAB.

Juleturen november 2004

Vi, d.v.s. Bitten Hemmingsen, Aase og Jørgen Nielsen, startede fra Ringsted torsdag den 18.11.

Allerede aftenen før begyndte problemerne. En venlig herrestemme fra Scandlines fortalte, at man ikke sejlede næste morgen og formiddag fra Gedser, men vi var velkomne til at benytte overfarten Rødbyhavn/Puttgarden.

Vi drog altså til Rødbyhavn, fortsatte ned gennem Tyskland med stormen rasende i baghjulene, overmattede ved Passau i det sydlige Tyskland. Næste morgen fortsatte vi gennem Østrig og Ungarn. Næppe var vi inde i Ungarn, før vi blev forsinket af det første trafikuheld.

Lige uden for Budapest mødte vi de næste 2 uheld. Nu var det efterhånden blevet mørkt og ikke spor sjovt at holde i kø. Da vi endelig havde de blå blink bag os, gik det strygende mod et motel ca. 100 km fra den rumænske grænse.

Vi passerede grænsen næste morgen uden problemer af nogen art og ankom til Dubova kl. 17. Vi fik en varm velkomst og en tiltrængt kop kaffe.

Vi havde været heldige. Nu væltede sneen ned. Næste dag var det umuligt at køre de 15 km til Eibenthal og Baia Noua.

Ventetiden blev brugt til at lave pakker til de familier, der ikke skulle modtage pakke fra den danske donorfamilie.

For at fylde bilen op, havde vi medbragt kasser med sengetøj, håndklæder, køkkengrej, nyt strik fra "De flittige fingre", dukker og tøjdyr.

Da vi sluttede pakkeriet, var der en pakke til samtlige adopterede familier. Iflg. skoledirektør Mihai, hans kone Carolina og sønnen Marian betyder det meget for de rum ænske familier, at der er nogen, der tænker på dem.

Mandag lejede vi en lokal ladvogn af mærket Aro med fører til at køre pakkerne op til Eibenthal og Baia Noua. Marian kørte med ladvognen, og præsten Alin Subtire kørte for os. Nu var vi kommet så langt, så ville vi også de sidste kilometer.

Lad os så komme hjem og se, hvad pakken indeholder. I baggrunden et hus, der rummer bolig for fire familier.

Hver en pakke blev afleveret personligt. Vi har nok aldrig fået så mange knus og kram, kind- og håndkys, som på denne tur.

Marian skulle samtidig aflevere penge for november måned. Det var helt tydeligt, at alle var vant til at Marian kom personligt for at aflevere pengene. Alle kendte proceduren og vidste, hvor de skulle kvittere, så vi er helt trygge omkring overførsel af donorpengene. Overalt blev både Marian og præsten vel modtaget.

Ingen i Dubova, Eibenthal og Baia Noua anede, at vi kom med julepakker. Alligevel havde nogle på forhånd skrevet breve til deres danske familie.

Desværre var der ikke tid til store ophold hos de enkelte familier. Vi skulle være tilbage i Dubova, inden mørket begyndte at falde på.

Tirsdag var der pakkeudlevering i selve Dubova. Det var straks noget nemmere. Bittens kassevogn suste rundt uden problemer.

Da vognen var tom, troede vi at vi kunne slappe lidt af - men, nej. Nu begyndte folk at strømme til Mihais hus med pakker og breve retur til de danske donorfamilier. Selv en flaske varm mælk blev afleveret til os - alt givet af et godt og varmt hjerte.

Dette hus rummer også fire familier.

Onsdag formiddag var vi inviteret til kaffe hos Alin Subtire, præsten ved Dubova.s ortodokse kirke. Han bor med kone og søn i en lejlighed i Orsova. Efter besøget hos præsten tog vi afsked med Marian. Han var blevet tilbudt noget arbejde i Timisoara. Selvfølgelig kunne vi klare os på egen hånd.

Der blev også tid til et besøg hos Sharon Hansen (medlem af styregruppen). Sharon er på et 3 mdr.s ophold i Rumænien.

Inden tilbageturen til Dubova slog vi et slag omkring hospitalet i Orsova for at aflevere nogle kasser med badekåber og nattøj. Vi traf ikke dr. Lucian - han vidste nu heller ikke, at vi kom. En af ambulanceførerne modtog kasserne og det vedlagte brev.

Derefter gik det rask mod Dubova. Nu skulle der pakkes og gøres klar til hjemturen næste morgen.

Den sidste aften hyggede vi os sammen med Mihai og Carolina. Om dagen var der ikke tid til hygge, for selvfølgelig skulle vores værtspar passe deres jobs på skolen. Eleverne skulle jo ikke snydes for undervisning, bare fordi vi var i byen.

Til at klare de hjemlige sysler havde Carolina derfor hyret en lokal dame. Hun stod i køkkenet, når vi kom til morgenmad kl. 8.00, hun sørgede for vores mad til middag . Om aftenen var det også hende, der førte grydeskeen. De første dage sammen med Mihai's mor.

Denne elskelige bedstemor forlod dog hjemmet for at foretage en rejse til byen Craiova, hvor hun ville konsultere en tandlæge. Selvom man er blevet ældre, har man vel stadig sin stolthed.

Torsdag morgen begyndte vi vores hjemtur og nåede uden særlige problemer Ringsted søndag den 28. november efter at have tilbagelagt 4.656 kilometer. Vi var alle tre enige om, at turen havde haft en stor betydning både for os, vores forening og vore rumænske venner.

En stor tak skal lyde til Bitten og Steffen Hemmingsen samt Scandlines for støtte til juletransporten.

En mere udførlig og personlig rapport om juletransporten kan læses på www.tutak.dk

Julepakke til et ungt par med 2 små børn.